

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

Julie Sykes

UNICORN ACADEMY: SCARLETT AND BLAZE

Text Copyright © Julie Sykes & Linda Chapman, 2018

Illustration Copyright © Lucy Truman, 2018

This translation of Unicorn Academy: Scarlett and Blaze is published
by arrangement with Nosy Crow® Limited.

Права за српско издање © 2021 Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-03756-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Скарлеј и Пламена

Џули
Сајкс

Илустрвала
Луси
Труман

Превела Марјана Калинић

 Вулканчић

Београд, 2021.

„Више!“, рече Скарлет.

Изабел, Скарлетина најбоља пријатељица, поново је подигла грану, пажљиво балансирајући између грма и квргавог дебла старог дрвета. Грана је сада била у висини њене главе.

„Мислим да је превисока“, рекао је Облачак, Изабелин једнорог, и несигурно скочио.

Скарлет је пребацила своју дугу плаву косу преко рамена. Њене плаве очи су заискриле када је потапшала свог једнорога по врату.

„Није превисока за нас, зар не, Пламена?“

„Свакако да није. Могу с лакоћом да је прескочим.“ Пламена је зањиштала. Једнорог луцкастог

Џули Сајкс

погледа, са ватреноцрвеним и златним спиралама на снежнобелој подлози, обожавао је изазове, баш као и Скарлет. „Гледај ово, Облачку!“

Пламена се нестрпљиво, у галопу, залетела и скочила. Скарлет је још више заронила руке у Пламенину свиленкасту гриву када је ова скочила, и очи су јој засузиле од оштрог ваздуха. Обожавала је тај осећај када најпре полети, а потом се спусти натраг на земљу. Када је Пламена слетела, неколико наранџастих искрица затреперило јој је са копита, и Скарлет је осетила благи дашак изгорелог шећера.

Скарлет и Пламена

Изабел је гласно уздахнула: „То је било невероватно. Толико си високо скочила да сам помислила да ћеш одлетети!“

Скарлетино срце је заиграло од наде – огроман скок, варнице и слатки мирис. Да ли би то могло да значи да је Пламена била на корак до открића своје магичне моћи? Сваки једнорог на Острву једнорога рођен је са неком од њих, само је било потребно време да се она открије. Неки једнорози могли су да лете, други су постајали невидљиви, док су одређени били у стању да стварају светлост или ватру. Скарлет није могла да дочека да Пламена открије своју моћ, и заиста се надала да ће то бити летење.

Скарлет је имала десет година и недавно је уписала Академију једнорога, где јој је додељен нарочити једнорог, намењен само за њу, баш као и свим другим девојчицама и дечацама који су дошли у исто време. Сви они припремали су се за то да постану дорасли чувари Острва једнорога – те дивне земље у којој су живели.

Џули Сајкс

Скарлет је знала да ће на крају школске године моћи да заврши Академију једнорога једино уколико Пламена открије своју магичну моћ, те се на тај начин повеже са њом. Пустила је да јој коса падне напред, како би потражила златно-црвени прамен који би одговарао Пламениној гриви, и доказао да су се повезале. Међутим, још увек није било праменова боје пламена у њеној дугој плавој коси. Разочарана Скарлет изнова је усмерила своју пажњу на скок.

„Подигни је још више!“, узвикнула је надајући се да ће, уколико буде довољно висока, Пламена можда заиста полетети.

„Подесићу је за минут. Сада је мој ред“, рекла је Изабел јашући Облачка, који се припремао за скок. Облачак је леп једнорог са нежним браон очима.

„Мислим да је превисоко за мене, Изабел“, забринута је додао Облачак.

„Не, није“, узвратила је Изабел. „Пламена је с лакоћом прескочила. Хајде да покушамо!“

Скарлет и Пламена

„Сачекај, Изабел“, прошапутала је Скарлет учивши госпођу Копривић како јаше на свом једнорогу Тимијану.

Изабел није обраћала пажњу на њу. „Немој бити досадан, Облачку! Хајде, покушај!“

„Изабел!“, инсистирала је Скарлет. „Иза тебе!“ Од свих наставника који су могли да их затекну како скачу, госпођа Копривић била је најгора. Она је била веома строга и имала је преку нарав.

„Изабел!“, зачуо се оштар глас госпође Копривић, због којег се Изабел заледила. „Надам се да ниси намеравала да прескочиш то.“ Наочаре госпође Копривић зазвецкале су јој на кошчату носу када се њен једнорог зауставио.

„На... Наравно да не, госпођо Копривић“, брзо је одговорила Изабел. „Само смо скакали, али нисмо прескакали гране.“

„Дефинитивно нисмо прескакали гране“, рекла је Скарлет, одмахујући главом.

Госпођа Копривић их је сумњичаво погледала. „Боље би вам било да говорите истину,

Џули Сајкс

девојке. Знате правила. У првој години није дозвољено скакање без надгледања наставника.“

Њен једнорог је климнуо главом, док се његов жуто-зелени реп њихао у ритму покрета његове главе.

Скарлет је обуздала свој кикот.

„Молим вас да се придржавате правила због своје сопствене безбедности. Сада је већ време за вечеру“, наставила је госпођа Копривић. „Јашите са мном натраг до школе.“

„Разумемо, наставнице“, уздахнуле су девојке.

Скарлет се осећала лоше због тога што Изабел није дошла на ред да скочи. „Извини“, прошапутала је.

„Следећи пут“, одговорила је Изабел. Подигле су палчеве иза наставничиних леђа и тако једна другој показале одобравање. Скарлет је осетила налет среће. Изабел и она постале су пријатељице још од првог дана. Обе су волеле јахање и скакање увис, иако је Изабел била више такмичарски настројена него Скарлет – обожавала је да

Скарлет и Пламена

побеђује, а Скарлет није марила о томе ко побеђује, све док се забављају.

Фебруарско сунце скоро је било на помолу док су се приближавале школској згради. Зимски зраци осветлили су величанствени ружичасти мермер, те обојили стакла на згради, чинећи да она толико сијају да изгледа као да горе.

„Академија једнорога“, срећно је уздахнула Скарлет. „Толико је прелепа, а нарочито сада када пада снег.“

Џули Сајкс

Њене очи прешле су са грандиозних високих кула на грациозне лукове куполастих кровова, а потом преко огромног травњака, све до шареног језера са високом фонтаном која је блистала у средишту. Магична вода Светлуцавог језера надлазила је из средишта земље, а потом навирала кроз фонтану док не отече кроз све реке на Острву једнорога. Сваки једнорог на острву пио је воду из језера сваког дана, како би оснажио своју магију и сачувао здравље.

„Академија једнорога је најбоља школа икада“, поносно се сложила Изабел. Задрхтала је од зиме. „Бррр, толико је хладно. Погледај пахуље које падају на језеро. Оно се сигурно смрзава.“

„Замисли колико бисмо се забављали када би се језеро заиста заледило“, рекла је Скарлет. „Могли бисмо да се клизамо на леду.“

Госпођа Копривић нагло је окренула главу. „Не причајте бесмислице, девојке! Никада се у историји Академије једнорога Светлуцаво језеро није заледило. Потребно је много више од једног хладног таласа да би се заледиле његове воде.“

Скарлет и Пламена

Изабел је зажмурила због прејаког поподневног сунца. „Али тренутно је толико хладно. Зар нема ни најмање шансе да би се оно могло заледити?“

„Неуобичајено је хладно, слажем се“, рекла је госпођа Копривић. „Међутим, сигурна сам да ће језеро издржати пад температуре. Кад би се Светлуцаво језеро замрзло, то би значило да једнорози не могу да пију воду која им је неопходна, а то би било катастрофално за острво. Засигурно вам неће бити дозвољено да клизате на леду. Овде сте да бисте научиле како да га заштитите, а не да се играте на њему. А сада престаните са брбљањем и одведите своје једнороге у коњушнице и нахраните их. Будите брзе. Ако закасните на вечеру, за казну ћете морати да очистите моје чизме за јахање. Пођите!“

Када је госпођа Копривић одјахала према језеру, Скарлет ју је видела како је из џепа извукла бочицу, и како су јој се углови усана развукли у осмех.

„Шта је она то намерила?“, Скарлет се наглас запитала. „Она се никада не смеје!“

Џули Сајкс

„Кога брига“, рекла је Изабел. „Да ли си за тркање?“

Скарлет је одмах заборавила на госпођу Копривић и широко се осмехнула. „Зашто да не? Госпођа К. је рекла да будемо брзе. Ко задњи – магарац!“

„То нећемо бити ми!“, викнула је Изабел. Она и Облачак су загалопирали највећом брзином и упутили се према коњушницама.

„Трчи, Пламена!“ Пламенин дах развијао се у облачиће на леденом ваздуху док су јурили, али нису могли да прстигну Облачка, који је водио од самог почетка.

„Победили смо!“, рекла је Изабел, подигавши руке од среће. „Браво за нас!“

Скарлет није марила за то. То је била забавна трка, иако ју је Изабел победила. „Ово је било сјајно!“, рекла је, склизнувши са Пламене и загрливши је. „Хвала ти, Пламена. Ти си овде најбољи једнорог.“

Пламена, чије су тамне очи срећно засијале, заузврат је оњушила Скарлет.

Сијалице су пригушено сијале у одељку са коњушницама. Грејни под био је тако диван и топао да је Скарлет одмотала свој шал и спаковала своје црвене рукавице у џеп. Склонила се с пута колицима на даљинско управљање, која су се докотрљала са великом кутијом бобичастог воћа – посебних бобица које једнорози обожавају да једу, убраних на планинама иза школе.

Пламена је отишла у своју коњушницу и пила воду из сребрног корита. Сваки једнорог имао је своје посебно корито, које се на магичан начин пунило водом из језера.

Џули Сајкс

„Укусно!“ Пламена је облизала усне, али када је пошла по још један гутљај, успаничено је фркнула. „Где је нестала вода? Моје корито се не допуњава!“

„Шта се дешава?“ Скарлет је прекинула да ћаска са Изабел.

„Моје корито се покварило.“ Пламена га је прочачкала њушком.

„То је немогуће.“ Појединачна корита за воду у тезгама, као и она главна у пролазима коњушнице никада нису остала без језерске воде. Скарлет је ушла у Пламенину коњушницу и ставила руку под славину. Одједном је вода почела да навире свуда. Скарлет је вриснула. „Пламена, прешла си ме!“

„Не, нисам!“, Пламена се успротивила.

Скарлет се закикотала и прснула Пламену водом. „На тренутак сам ти поверовала.“

„Нисам се шалила, Скарлет.“ Пламена је зурела у корито за воду. „Није функционисало.“

Скарлет се само насмејала. „Престани са измотавањем. Закаснићу због тебе.“

Скарлет и Пламена

„Не измотавам се“, рекла је Пламена. „Видела сам неколико ледених кристала у води.“

„Ледених кристала? Где?“ Скарлет је и даље била удаљена, очекујући да ће је Пламена окупати водом ако се сувише приближи.

„Сада су се истопили“, рекла је Пламена.

„Наравно да јесу“, закикотала се Скарлет. „Добро, идем да ти донесем мало бобица.“

Вратила се након неколико минута са кофом пуном бобичастог воћа, коју је изручила на под. Пламена га је халапљиво прогутала. Скарлет ју је гладила, увијајући прсте у вртлог златноцрвене гриве, која ју је подсећала на пламен. „Видимо се ујутру“, рекла је. „Викенд је, тако да неће бити наставе, већ само забаве! Уплешћу ти у гриву и реп неке златне врпце које ми је послала моја старија сестра.“

„Твоја породица ће те размазити“, смејала се Изабел, вирећи иза врата Пламенине коњушнице.

„Јутрос је од браће стигла и бомбоњера“, насмејала се Скарлет. Она је била најмлађа од њих

Џули Сајкс

петоро. Њена старија браћа и сестре увек су јој слали слаткише. „Поделићу је са осталима у спаваоници.“

„Страва! Сада би нам било боље да кренемо“, рекла је Изабел, бацивши поглед на зидни сат. „Не желим да чистим смрдљиве чизме госпође Копривић.“

„Ни ја“, сложила се Скарлет. Загрлила је Пламену за крај, након чега су Изабел и она, руку подруку, пожуриле натраг у школу.

Наредног дана било је још хладније. Када су се девојке пробудиле, прозор спаваонице Сафир био је обложен танким слојем снега и леда. Скарлет се задржала у кревету, увијена у свој плаво-зелени јорган, попут маленог пуха, све док јој га Изабел није отела.

„Тако си зла!“ Скарлетици зуби су зацвочотали од хладноће.

Скарлет и Пламена

„Ухвати ме ако можеш“, викнула је Изабел. Изгледала је као светлуцави дух док је трчала кроз собу са јорганом пребаченим преко рамена.

Скарлет је јурила Изабел јастуком, лагано је ударајући њиме по глави. Изабел је потом бацила јорган и зграбила јастук да јој узврати.

„Борба јастуцима!“, викнула је Софија, устајући из кревета.

Џули Сајкс

Оливија и Ава такође су скочиле да им се придруже. Док су се пет девојчица јуриле по спаваоници Сафир, ударајући се пернатим јастуцима, забринута и намргођена Лејла се тихо облачила.

„Ух! Сада ми је превруће“, гласно је уздахнула Скарлет, лежећи на свом кревету.

„И мени“, рекла је Изабел, срушивши се поред ње.

„Не можеш тек тако да лежиш ту“, казала је Лејла. „Свуда има перја. Требало би га сакупити пре доручка, или ћемо сви бити у невољи.“

„Шта си планирала данас да радиш, Софија?“, питала је Скарлет, игноришући Лејлу, коју је сматрала досадном. Лејла је уздахнула и сама почела да сакупља перје.

„Ава и ја идемо да потражимо пролећно цвеће и биље које она жели да посади у својој башти“, рекла је Софија, држећи своје црне коврце изнад врата како би се охладила. „Потом ћемо отићи на подуже јахање преко поља. Обећала сам Дуги једно добро галопирање данас. Шта ћете радити вас две?“

